

Arrest

nr. 216 838 van 14 februari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Berckmansstraat 104
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DE WOLF en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 4 november 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoeker wordt op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) gehoord op 25 juli 2017.

1.2. Op 24 oktober 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Hazara en bezit u de Afghaanse nationaliteit. U bent afkomstig van het dorp Baba Kajab in het district Markaz-e-Behsud van de provincie Maidan Wardak.

U bent tot de negende graad naar school geweest, waarnaast u voor het vee zorgde. Elk jaar vertrok uw familie naar Badasia voor zes maanden om zo te ontsnappen aan de aanvallen van de taliban. De mannen van het dorp bleven in het dorp om het te verdedigen tegen de taliban. Zes jaar geleden raakte uw vader verlamd bij de gevechten in uw dorp, waarna uw familie een strijdkracht betaalde in de plaats van uw vader om het dorp te verdedigen. Drie jaar geleden kwamen de dorpsouderen naar uw huis en werd u gevraagd om mee te vechten. U vertrok de daaropvolgende nacht naar uw tante in Kaboel waar u drie dagen verbleef waarna u uit Afghanistan bent gevlucht. U verliet Afghanistan in de maand jawza (mei-juni) van het jaar 1393 (2014), waarna u een jaar en drie maanden in Iran hebt verbleven vooraleer u naar België vertrok. U kwam in België aan op drie november 2015. Op vier november 2015 diende u uw asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u uw eigen taskara en de taskara's van uw vader en grootvader voor.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Voorafgaandelijk moet worden gesteld dat u, overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 4 februari 2015 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, niet kan worden beschouwd als minderjarige. Uw taskara die u in het kader van uw asielverzoek aanbrengt is niet van aard deze conclusie te wijzigen. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt immers dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas.

Voorts dient vastgesteld te worden dat u vage verklaringen aflegt over de verlamming van uw vader. Zo verklaart u dat u als strijder moest meevechten omdat uw vader verlamd was geraakt zes jaar geleden en dat iemand van het gezin moest vechten (CGVS, p. 10). Gevraagd wanneer uw vader verlamd is geraakt, zegt u dat uw vader verlamd is geraakt tijdens het gevecht in Kajab, zes jaar geleden (CGVS, p. 10). Gevraagd hoe uw vader verlamd is geraakt, zegt u dat u niet precies weet wat er gebeurd is, dat hij in een gevecht was, dat hij van een berg viel en dat hij verlamd raakte, en dat u er niet bij was om te zeggen hoe het gebeurd is (CGVS, p. 10). Gevraagd om meer over dit incident te vertellen, zegt u dat hij neerviel, dat u denkt dat iets zijn rug geraakt heeft omdat er veel stenen zijn op de berg en dat hij verlamd raakte (CGVS, p. 10). Gevraagd wat voor letsel uw vader precies heeft, gezien zijn verlamming, zegt u dat u weet dat uw vader met zijn rug op een steen is gevallen en dat hij verlamd is geraakt (CGVS, p. 10-11). Gevraagd welke behandeling uw vader heeft gehad, zegt u dat u niet meegegaan bent en dat hij naar de dokter ging (CGVS, p. 11). Gevraagd wat er gebeurd is nadat uw vader verlamd raakte en hoe dit besproken werd binnen de familie, zegt u dat er niets gebeurde en dat jullie doorgingen met jullie leven (CGVS, p. 15). Uw vage en weinig aannemelijke verklaringen over het incident waarbij uw vader verlamd raakte en zijn behandeling, weten niet te overtuigen, temeer daar dit incident slechts zes jaar geleden is en een grote impact op uw leven heeft gehad. Dat geen enkele concrete informatie weergeeft – bijvoorbeeld waar dit incident plaatsvond, de precieze omstandigheden waarin dit gebeurde, wat exact zijn val heeft veroorzaakt, en dergelijke – doet uw verklaringen weinig doorleefd overkomen. Uw loutere verklaring dat u er zelf niet bij was kan geenszins overtuigen.

Verder legt u vreemde verklaringen af over uw rekrutering als strijder in uw dorp. U stelt dat de dorpsouderen u vroegen om mee te vechten omdat u oud genoeg was om uw vader als strijder te vervangen en dat uw vader hiermee akkoord ging (CGVS, p. 16). Dit bezoek van de dorpsouderen kaderde binnen een afspraak in het dorp dat er een mannelijk familielid moest vechten tijdens de jaarlijkse gevechten (CGVS, p. 16). Als iemand weigert of de Taliban helpt, wordt hij als verrader gezien en wordt hij gestraft met de dood (CGVS, p. 8). Deze afspraak werd in 1387 gemaakt na een groot gevecht in de regio (CGVS, p. 13). Gevraagd waarom u in het dorp bleef wonen als u wist dat ze naar u zouden vragen, zegt u dat de hoop er was dat de gevechten zouden aflopen maar dat het bleef duren. U zegt dat u niet wist dat uw vader verlamd zou raken en dat ze u daardoor zouden zoeken (CGVS, p. 17). Gezien uw vader op het moment dat de dorpsouderen naar u kwamen vragen, volgens uw verklaringen al drie jaar verlamd was (CGVS, p. 16), wordt u gevraagd waarom u in het dorp bleef wonen als u wist dat ze naar u zouden vragen. U zegt daarop dat u niet dacht dat ze het zouden vragen (CGVS, p. 17). Gevraagd waarom u dacht dat ze het niet zouden vragen, zegt u dat u het niet wist en dat u er niet aan dacht (CGVS, p. 17). In het licht van uw verklaringen over de situatie in uw dorp en de jaarlijks terugkerende gevechten, is uw verklaring dat u er niet aan zou hebben gedacht weinig overtuigend.

Vervolgens verklaart u direct nog diezelfde nacht, nadat de dorpsouderen naar uw huis waren gekomen om u te vragen om te vechten, te zijn vertrokken (CGVS, p. 8). Gevraagd hoe uw ontsnapping werd besproken binnen de familie, zegt u dat uw vader en uw oom van vaderszijde belde en dat hij zei dat hij niet wou dat u zou meevechten, waarop u nog diezelfde dag vertrok (CGVS, p. 18). Gevraagd wat u nog besprak met uw familie, naast het feit dat u moest vertrekken, zegt u dat er niets anders werd besproken en dat u heel triest was (CGVS, p. 19). Gezien u eerder verklaarde dat er op desertie de doodstraf stond, wordt u gevraagd of uw familie niet bang was om u te laten vertrekken, waarop u repliceert dat het een beslissing was die toen genomen is en dat u niet weet of ze erover hebben nagedacht of niet (CGVS, p. 19). Dat uw familie u zomaar zou laten vertrekken, zonder enige bespreking over de gevolgen van uw vlucht voor uw familie en uzelf en zonder enige afspraken te maken, is zeer vreemd.

Gevraagd of de dorpsouderen later opnieuw naar u vroegen, zegt u dat ze de volgende dag kwamen vragen waar u was, omdat het aan hen beloofd was dat u er zou zijn, en dat ze nadien niet meer naar u hebben gevraagd (CGVS, p. 18). Gevraagd hoe het komt dat ze niet meer naar u gevraagd hebben, zegt u dat ze misschien dachten dat er iets met u gebeurd was (CGVS, p. 18). Gevraagd of uw familie nog problemen heeft gehad met de dorpsouderen na uw vertrek, zegt u dat er niets meer is gebeurd en dat ze het zouden gezegd hebben als er iets gebeurd zou zijn (CGVS, p. 21). In het licht van uw verklaringen over het verplicht karakter van de rekrutering en over de consequenties van desertie, zijn dergelijke vage en beperkte verklaringen opvallend.

Voorts vertoont uw kennis over het conflict waardoor u gevlucht bent, merkwaardige lacunes. Het conflict in de Kajabvallei is meer dan 130 jaar oud en is initieel ontstaan als een conflict over landbezit tussen de nomadische (Pasjtoen) Kuchi's en de Hazara gemeenschap. Tijdens het bewind van Abdur Rahman kregen de Kuchi's recht op deze gronden, om deze te gebruiken als landbouwgrond en als grond waarop hun vee kon grazen. Tijdens de regering van Habibullah werden deze rechten ontnomen en konden de Hazara's terug naar het gebied. Tijdens het bewind van de Taliban kregen de Kuchi's echter opnieuw rechten op het gebied. In 2007 is dit conflict geïntensifieerd met jaarlijks terugkerend geweld tussen beide gemeenschappen als gevolg. Deze conflicten beperken zich tot enkele maanden per jaar (lente/zomer) waarbij de Kuchi's graaslanden in Behsud betreden voor hun vee (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Gevraagd wat u weet over dat conflict, zegt u dat u niets weet en dat ze elk jaar komen en vechten (CGVS, p. 11). Gevraagd om het conflict tussen de mensen in uw regio en de Taliban zo goed mogelijk uit te leggen, zegt u louter dat het conflict is dat die mensen Behsud en Kajab voor zichzelf willen (CGVS, p. 12). Gevraagd hoe het begonnen is, zegt u dat het al heel lang is en dat de gevechten beginnen als het warm wordt (CGVS, p. 12). Uit informatie blijkt dat het economisch en politiek conflict tussen de Kuchi gemeenschap en de Hazara gemeenschap, ook langs etnisch-religieuze breuklijnen loopt (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Dat uw kennis van het conflict in die mate beperkt is, is vreemd. Gevraagd wat het doel is van de mensen die uw gebied aanvallen en wat ze met het gebied willen, zegt u dat u het niet weet, dat ze naar uw gebied komen en dat jullie het verdedigen (CGVS, p. 13). Gevraagd waarom die mensen elk jaar naar uw gebied komen, zegt u dat ze het gebied voor henzelf willen en dat jullie je gebied en land verdedigen (CGVS, p. 13). Gevraagd waarom Kuchi's zeggen dat ze recht hebben op dit land, zegt u niet te weten waarom ze dit zeggen (CGVS, p. 13). Gevraagd waarom uw volk dit land claimt, zegt u dat het jullie dorp is en dat ze iedereen zullen vermoorden als jullie het niet verdedigen (CGVS, p. 13).

Gevraagd of u lokale Kuchileiders kent, zegt u dat u er niet gevochten hebt en geen weet heeft van hun identiteiten (CGVS, p. 20).

Uit informatie blijkt verder dat de jaarlijkse gevechten in de Behsud districten van Wardak sinds 2007 plaatsvinden, met uitzondering van het jaar 2009, vermoedelijk door de presidentsverkiezingen in augustus 2009. Karim Khalili, een etnische Hazara, was de kandidaat vicepresident van Karzai. Het werd als strategisch belangrijk aanzien om de regio stabiel te houden, zodat er een hoog aantal stemmen naar Khalili zouden gaan. De Kuchi's werden afgekocht met een grote som geld zodat ze niet naar de Kajabvallei zouden migreren dat jaar (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Wanneer u gevraagd wordt of er specifieke jaren waren waarin de gevechten minder waren, zegt u dat het in 1390 (2011) minder was en dat er gevechten waren maar niet zoveel (CGVS, p. 22). U stelt dat de mensen in het jaar 1388 (2009) niet voorbereid waren, dat er veel schade waren en doden en dat vicepresident Khalili heeft ingegrepen in het jaar daarop (CGVS, p. 14).

De door u voorgelegde taskara's van uw vader, uw grootvader en uzelf kunnen aan bovenstaande niets wijzigen. Deze documenten betreffen immers uw herkomst, die hier niet betwist wordt. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt, dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de Behsud-districten in de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Wardak province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie Wardak regionaal erg verschillend zijn. Niettegenstaande de provincie Wardak in haar geheel een hoog niveau aan veiligheidsincidenten kent, blijkt tegelijkertijd dat er tijdens de verslagperiode in de districten Hiqa-Awali Behsud en Markazi Behsud geen veiligheidsincidenten voorkwamen. Het geweld dat in deze districten voorkomt is gerelateerd aan een jaarlijks terugkerend conflict tussen Hazara en nomadische Kuchi's.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de Behsud-districten van de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van:

*“- artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) ;
- artikel 1A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 ;
- artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie ;
- art. 48/4 van de wet van 15 december 1980 ;
- art 48/6 van de wet van 15 december 1980 ;
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering) ;
- artikel 26 van het Koninklijk Besluit töt regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ; het algemeen beginsel van voorzichtigheid ;
- het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)“.*

Verzoeker betwist de beoordeling in de bestreden beslissing aangaande de vluchtelingenstatus. Hij gaat in op de verschillende motieven.

Wat betreft de verlamming van zijn vader, stelt verzoeker *“dat zijn vader verlamd raakte tijdens het gevecht in Kajab, zes jaar geleden. De verzoeker kan het incident dus in de tijd situeren. Hij geeft ook*

weer dat zijn vader van een berg is gevallen en zijn rug de vele ronliggende stenen heeft geraakt waardoor een verlamming ontstond. Verzoeker is dus ook in staat om de omstandigheden weer te geven van de verlamming.

Verder vond het incident zes jaar geleden plaats. Verzoeker geeft terecht aan dat hij geen deel heeft genomen aan de beslissingen omtrent het huishouden ten gevolge van de verlamming. Gezien zijn jonge leeftijd had hij hier geen enkele inspraak in. In deze context is het logisch dat hij geen kennis heeft van de beslissingen rond de aanpassingen in het huishouden en de gevolgde behandeling bij de dokter.

Dit neemt niet weg dat het een impact heeft gehad op verzoekers' leven. Echter, in Afghanistan zijn zulke ernstige verwondingen meer frequent dan bij ons en heeft verzoeker niet naar meer informatie gezocht over de omstandigheden wanneer dit gebeurde.

Men begrijpt niet wat de tegenpartij bedoelt met 'en dergelijke'. Men begrijpt eveneens niet op wat zij zich baseert om het doorleefde karakter van een jongeman na te gaan over een incident die zes jaar geleden zijn vader trof. Men kan niet verwachten dat hij zijn emoties hierover toont aan een onbekende PO.

Tegenpartij legt buitensporige verwachtingen op de schouders van verzoeker.

Daarnaast ziet men niet in wat het belang van deze verlamming is in de asielaanvraag van de verzoeker.

Tenslotte dient te worden benadrukt dat wanneer men verdere vragen stelt over dit gebeuren aan verzoeker hij in staat is concrete antwoorden te geven zoals:

Zijn vader kwam 30 dagen na behandeling terug thuis Zijn vader is bij de dokter in Kaboel geweest

Zijn moeder moest voor alles instaan in het huishouden en waste zijn vader Tegenpartij had deze antwoorden ook kunnen krijgen indien er voldoende vragen werden gesteld."

Wat betreft zijn rekrutering, stelt verzoeker: "Men begrijpt niet waarom de tegenpartij de verklaringen van verzoeker vreemd vindt.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat verzoeker het volgende bedoelt: hij werd jaren met rust gelaten omdat hij zo jong was. Echter, wanneer zijn vader verlamd werd, werd hij inderdaad beschouwd als de volgende vervanger in het gezin. Verzoeker bedoelde dat hij van jongsaf aan hoopvol was omdat hij niet wist dat zijn vader opeens verlamd ging worden en hij hem zou moeten vervangen.

Toen dit aan de orde was, kwamen de dorpsouderen een eerste keer. Verzoeker wist echter dat er verschillende bezoeken gingen plaatsvinden voordat er iets effectief uitgevoerd ging worden. Hij nam dus geen maatregelen. Het dorp verlaten was ook geen optie aangezien dit een drastische maatregel is die voorbereiding vraagt en een minimum aan kennis in andere gebieden. Verzoeker kon niet zomaar in korte tijd verhuizen.

Ten tweede wist verzoeker dat hij geen keuze had maar was verlamd door de angst en kon alleen maar de hoop koesteren dat de gevechten niet gingen aanhouden. Men begrijpt niet hoe tegenpartij zich een mening kan vormen over de gevoelens van een jongeman van die leeftijd in een context van terugkerende gevechten.

Ten derde was verzoeker te jong om mee te mogen beslissen over zijn vertrek. Deze beslissing was voor zijn ouders en hij had er geen inspraak in. Het is niet vreem dat zijn mening niet werd gevraagd en hij geen kennis had van de praktische details. Dit is een manier van doen dat wel vaak voorkomt in Afghaanse dossiers. Tegenpartij houdt geen rekening met de Afghaanse cultuur waar een jongeman geen vragen stelde aan zijn ouders over beslissingen die hij niet mocht maken, al was het maar om de vaderlijke autoriteit niet in vraag te stellen.

Ten vierde benadrukt men dat de dorpsouderen dachten dat de verzoeker al naar het gevecht was vertrokken en er daardoor geen vragen meer gesteld werden. Verder kan verzoeker hier niet meer duidelijkheid over geven aangezien hij geen contact heeft met zijn familie en geen nieuws heeft over wat er na zijn vertrek gebeurde. Dit kan weliswaar niet als gebrek aan interesse in zijn dossier beschouwd worden.

Gezien de andere elementen van het dossier kunnen de aangevoerde onduidelijkheden omtrent de verlamming van de vader van verzoeker onmogelijk doorslaggevend zijn in de analyse van de aanvraag van verzoeker."

Wat betreft zijn kennis over het conflict in zijn regio, benadrukt verzoeker dat hij "nog jong is. Ook al werd een leeftijdstest uitgevoerd dient nog steeds de aandacht te worden getrokken op het feit dat verzoeker zeer jong was toen hij zijn land verliet.

Hij is naar school geweest maar kan daarom nog niet als volledig geïnformeerd beschouwd worden over het conflict in zijn regio. De inwoners van zijn dorp krijgen dagelijks te maken met de gevechten en hebben geen bepaald zicht op de historiek erachter.

Verzoeker beleeft de gevechten als een dagelijks gevaar waar hij mee heeft leren leven. Het is niet omdat hij in de aangegeven regio leeft dat hij sowieso kennis moet hebben over het conflict.

Verder dient te worden opgemerkt dat de tegenpartij vermeldt geen twijfels te hebben over de herkomst van verzoeker. Tegenpartij geeft zelf aan over objectieve informatie te beschikken over het conflict. Zij heeft dus kennis van het impact van het conflict op de regio.

De ernst van het geweld is af te leiden uit de verklaringen van verzoeker. Hij legt uit hoe zijn familie telkens van plaats verandert wanneer het te hevig wordt (p. 5 gehoorverslag). Verzoeker duidt ook aan dat buiten school hij steeds naar een veilige plaats zocht om te verblijven.

De vraag hoeft dus niet eens gesteld te worden.”

Wat betreft de neergelegde document, stelt verzoeker dat zijn herkomst niet wordt betwist: *“Er dient te worden opgemerkt dat de tegenpartij zich nog altijd baseert op een COI-Focus van 2013 om te concluderen dat Afghaanse documenten zeer gemakkelijk via corruptie te verkrijgen zijn.*

Dit rapport is niet voldoende up to date om effectief gewicht te hebben in de analyse van de authenticiteit van documenten.”

Verzoeker houdt vervolgens een uitgebreid betoog over het voordeel van de twijfel.

In hoofddeorde vraagt verzoeker de vluchtelingenstatus, omdat hij een gegronde vrees heeft voor gedwongen rekrutering door de taliban. Hij meent dat hij voldoende elementen heeft aangereikt die tot de geloofwaardigheid van zijn verklaringen hieromtrent kunnen doen besluiten, maar dat deze niet werden onderzocht door de commissaris-generaal. Hij citeert uit informatie van Human Rights Watch en UNAMA over de gedwongen rekrutering van minderjarige kinderen in Afghanistan. Verzoeker beroept zich tevens op het voordeel van de twijfel en geeft een theoretische toelichting hieromtrent. Hij stelt dat hem dit voordeel foutief niet werd toegekend omdat er overhaaste conclusies werden getrokken uit zijn gebrek aan kennis van zijn regio van herkomst. Verder geeft verzoeker nog een opsomming van verschillende persartikelen die handelen over incidenten met Hazara's. Verzoeker vermeldt ook nog de AATA Case voor de Australische Rechtbank voor Immigratierecht van 10 mei 2016 waarbij een Afghaan die de vervolgingsgrond op basis van zijn Hazara-etnie aanvoerde, een internationale bescherming kreeg. Hij betoogt dat de discriminatie van Hazara's in Maidan Wardak nog een hoger niveau bereikt, door de aanwezigheid van de Kuchi's, waarbij hij uit een aantal bronnen citeert (Melissa Kerr Chiovenda, PhD Postdoctoral Research Fellow - Department of Global Health and Social Medicine, Harvard Medical School, Email exchange, 23 October 2017; Afghanistan Analyst Network, Who cares about the Kuchi-Hazara conflict, nowadays?, 23 June 2011; Afghanistan Analyst Network, The Kuchi-Hazara Conflict, Again, 27 May 2010).

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de toekenning van de subsidiaire bescherming. Inzake de veiligheidssituatie in de provincie Maidan Wardak, citeert verzoeker uit volgende bronnen:

- Germany: Federal Office for Migration and Asylum, Information Centre Asylum and Migration Briefing Notes (9 January 2017), 9 January 2017;
- European Union: European Asylum Support Office (EASO), EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan: Security Situation, November 2016;
- Human Rights Unit of the United Nations Assistance Mission in Afghanistan, Afghanistan: Protection of Civilians in Armed Conflict, July 2017);
- The European Asylum Support Office, Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation, November 2016;
- Pajhwok Afghan News, Experts link surge in violence to new US strategy, 22 October 2017;
- Khaama Press, Taliban leader among 7 killed, wounded in Maidan Wardak airstrike, 8 September 2017) 15;
- Pajhwok Afghan News, Child killed, 8 injured as mortar hits Wardak hospital, 26 October 2016);

Verzoeker stelt dat uit deze informatie blijkt dat de situatie in zijn regio niet stabiel is en nog steeds een veranderlijk karakter vertoont. Dit brengt met zich mee dat het gevaar nog te groot blijft voor hem en hij bij terugkeer een risico voor zijn leven loopt.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen. Hij licht toe als volgt: *“Het CGVS heeft de afkomst et nationaliteit van verzoeker duidelijk eenzijdig geanalyseerd : de tegenpartij heeft maar enkele elementen uit het verhoor genomen om haar beslissing te motiveren die allemaal tegen de verzoeker spelen. Het CGVS heeft de andere positieve elementen uit het verhoor helemaal niet opgenomen in haar beslissing. De beslissing neemt dus niet alle elementen uit het verhoor op en is heel partiaal.*

Daarbovenop heeft de tegenpartij het verhoor helemaal niet aangepast aan het profiel van verzoeker : een niet-begeleide minderjarige van 16 jaar. De tegenpartij had inderdaad veel meer precieze vragen moeten stellen aan verzoeker betreffende Afghanistan en had het profiel en de familiale context van verzoeker veel dieper moeten analyseren.

Verzoeker heeft ook HEEL weinig vragen gesteld betreffende de eigenlijke vrees van verzoeker. De tegenpartij had weldegelijk meer vragen moeten stellen aan verzoeker over zijn vrees om na te gaan of hij effectief uit Afghanistan komt of niet.

In het licht van bovenstaande elementen, schendt het CGVS dus ook het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid.

In dergelijke omstandigheden moet verzoeker opnieuw verhoord worden door de tegenpartij.

Bij past het om de bestreden beslissing te vernietigen.”

Verzoeker voegt geen stukken ter ondersteuning van zijn beroep toe.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Op 30 november 2018 maakt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over met als nieuwe elementen:

- UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018;
- EASO COI Information Report: Afghanistan – Security Situation, december 2017;
- EASO COI Information Report: Afghanistan – Security Situation, mei 2018;
- Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis, juni 2018.

2.2.2. Tijdens de terechtzitting maakt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over met als nieuwe elementen:

- een kopie van het diploma van zijn broer in het kader van een legercursus;
- een kopie van een oproepingsbrief om te gaan vechten voor de Hazara in het landconflict Kuchi-Hazara.

De Raad stelt vast dat deze stukken in een andere taal dan deze van de rechtspleging zijn opgesteld en niet zijn vergezeld van een voor eensluidende verklaarde vertaling. Bij gebrek aan een voor eensluidende verklaarde vertaling, besluit de Raad in toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voormelde documenten dan ook niet in overweging te nemen.

2.3. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid

1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

2.4.2. Beoordeling

2.4.2.1. De kern van verzoekers vluchtrelaas is als volgt. Verzoeker heeft de Afghaanse nationaliteit en is een sjiitische Hazara afkomstig uit het dorp Baba Kajab, in district Markaz-e-Behsud van de provincie Maidan Wardak. Elk jaar vertrok zijn familie naar Badasia voor zes maanden om te ontsnappen aan de aanvallen van de taliban die *“komen met de naam van kuchi's of nomaden”*. De mannen van het dorp bleven achter om het te verdedigen tegen de taliban/Kuchi. Verzoekers vader raakte verlamd bij deze gevechten waarna verzoekers familie een strijdkracht betaalde om de plaats van de vader in te nemen. Op een gegeven moment werd verzoeker door de dorpsouderen gevraagd om te vechten tegen de taliban/Kuchi. Verzoeker wilde niet vechten en vluchtte vervolgens uit Afghanistan. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan te worden gedood door de taliban en/of zijn eigen volk omdat hij als verrader en deserteur wordt beschouwd.

2.4.2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming bij het CGVS zijn taskara heeft voorgelegd alsook de taskara's van zijn vader en grootvader (AD CGVS, stuk 14, map met 'documenten').

In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat deze taskara's enkel de identiteit en herkomst van verzoeker bewijzen, die op zich niet worden betwist.

Bij gebrek aan documentaire bewijzen zijn vluchtrelaas, moet bijgevolg worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende helder, gedetailleerd en specifiek, consistent en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Verzoeker werd op het CGVS gehoord op 26 juli 2017. Op 4 februari 2016 had de dienst Voogdij van de FOD Justitie reeds vastgesteld dat verzoeker op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was en niet als minderjarige kon worden beschouwd. Verzoeker heeft deze beslissing met betrekking tot het leeftijdsonderzoek niet aangevochten. Hij kan in zijn verzoekschrift dan ook niet dienstig aanvoeren dat het gehoor niet werd aangepast aan zijn profiel, dit is als niet-begeleide minderjarige van 16 jaar. In zoverre verzoeker meent dat er meer vragen moesten worden gesteld omtrent zijn profiel, afkomst en nationaliteit, merkt de Raad op dat zijn Afghaanse nationaliteit en herkomst uit het district Markaz-e-Behsud niet in vraag worden gesteld. Wat betreft zijn eigenlijke vrees, stelt de Raad vast dat verzoeker uitvoerig werd bevraagd over zijn vrees voor de taliban en de bevolking van zijn dorp, omdat hij geen gevolg heeft gegeven aan de verplichting om te vechten tegen de taliban/Kuchi.

De Raad is in navolging van de verwerende partij van oordeel dat verzoeker omtrent zijn vluchtrelaas dermate vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen heeft afgelegd dat daaraan geen geloof kan worden gehecht, zoals hierna wordt besproken.

2.4.2.3. Uit de landeninformatie in het administratief dossier blijkt dat het conflict in de Kajabvallei meer dan 130 jaar oud is en initieel is ontstaan als een conflict over landbezit tussen de nomadische (Pasjoen) Kuchi's en de Hazaragemeenschap. Tijdens het bewind van Abdur Rahman kregen de

Kuchi's recht op deze gronden, om deze te gebruiken als landbouwgrond en als grond waarop hun vee kon grazen. Tijdens de regering van Habibullah werden deze rechten ontnomen en konden de Hazara's terug naar het gebied. Tijdens het bewind van de Taliban kregen de Kuchi's echter opnieuw rechten op het gebied. In 2007 is dit conflict geïntensifieerd met jaarlijks terugkerend geweld tussen beide gemeenschappen als gevolg. Deze conflicten beperken zich tot enkele maanden per jaar (lente/zomer) waarbij de Kuchi's graaslanden in Behsud betreden voor hun vee (AD CGVS, stuk 15, internetartikel "Afghan ethnic violence shows signs of resurgence" van 6 augustus 2012; Afghanistan Analysts Network, Fabrizio Foschini, "The Kuchi-Hazara conflict, Again" van 27 mei 2010; Landinfo "Afghanistan: the conflict between Hazaras and Kuchis in the Beshud districts of Wardak province" van 6 juni 2011).

Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker verschillende keren werd bevraagd over het conflict tussen de Hazara en de Taliban, die volgens verzoeker "*komen met de naam van Kuchi's of nomaden*". Uit deze bewoordingen blijkt dat verzoeker twee aparte groeperingen met elkaar lijkt verwarren, met name de Taliban, enerzijds, en de Kuchi, anderzijds. De Kuchi vormen een eigen etnische bevolkingsgroep. Het zijn nomaden waarvan de meerderheid Pasjtoen zijn. De Taliban zijn daarentegen een gewapende politieke groepering. Uit de landeninformatie blijkt weliswaar dat de Taliban betrokken zijn in het Hazara-Kuchi conflict, met name door het verlenen van militaire steun, zoals wapens. Voorts blijkt dat een aantal Talibancommandanten van Kuchi herkomst zijn. Het is evenwel niet zo dat de Kuchi en de Taliban als één en dezelfde groepering kunnen worden aangemerkt.

Verzoekers kennis over het conflict waardoor hij gevlucht is, vertoont voorts een aantal lacunes zoals terdege blijkt uit volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing, die integraal worden overgenomen:

"Gevraagd wat u weet over dat conflict, zegt u dat u niets weet en dat ze elk jaar komen en vechten (CGVS, p. 11). Gevraagd om het conflict tussen de mensen in uw regio en de Taliban zo goed mogelijk uit te leggen, zegt u louter dat het conflict is dat die mensen Behsud en Kajab voor zichzelf willen (CGVS, p. 12). Gevraagd hoe het begonnen is, zegt u dat het al heel lang is en dat de gevechten beginnen als het warm wordt (CGVS, p. 12). Uit informatie blijkt dat het economisch en politiek conflict tussen de Kuchi gemeenschap en de Hazara gemeenschap, ook langs etnisch-religieuze breuklijnen loopt (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Dat uw kennis van het conflict in die mate beperkt is, is vreemd. Gevraagd wat het doel is van de mensen die uw gebied aanvallen en wat ze met het gebied willen, zegt u dat u het niet weet, dat ze naar uw gebied komen en dat jullie het verdedigen (CGVS, p. 13). Gevraagd waarom die mensen elk jaar naar uw gebied komen, zegt u dat ze het gebied voor henzelf willen en dat jullie je gebied en land verdedigen (CGVS, p. 13). Gevraagd waarom Kuchi's zeggen dat ze recht hebben op dit land, zegt u niet te weten waarom ze dit zeggen (CGVS, p. 13). Gevraagd waarom uw volk dit land claimt, zegt u dat het jullie dorp is en dat ze iedereen zullen vermoorden als jullie het niet verdedigen (CGVS, p. 13). Gevraagd of u lokale Kuchileiders kent, zegt u dat u er niet gevechten hebt en geen weet heeft van hun identiteiten (CGVS, p. 20)."

Verzoeker gaf tijdens zijn gehoor zelf aan dat de gevechten jaarlijks terugkeren, dat er een afspraak was in het dorp dat voor elke familie een mannelijk familielid moest meevechten, dat bij weigering dit werd beschouwd als desertie en bestraft met de doodstraf en dat zijn vader bij een dergelijk gevecht verlamd raakte waarna verzoekers familie een strijdkracht betaalde om te vechten in de plaats van de vader. Hoewel hij inderdaad jong was toen hij Afghanistan verliet, acht de Raad het evenwel weinig aannemelijk dat verzoeker niet meer concrete kennis zou hebben over de geschiedenis en de kern van het conflict tussen deze twee bevolkingsgroepen, gezien zijn verklaringen over de jaarlijkse gevechten en de specifieke gevolgen ervan voor zijn dorp, de mannen in dit dorp en zijn familie en het feit dat dit landconflict in zijn regio reeds meer dan 130 jaar oud is.

Uit de bovenvermelde landeninformatie in het administratief dossier blijkt verder dat in de periode 2007-2011 er jaarlijkse ernstige gewelddadige confrontaties tussen de Hazara en de Kuchi plaatsvonden in de Behsud-districten van Wardak, met uitzondering van het jaar 2009, vermoedelijk omwille van de presidentsverkiezingen in augustus 2009. Karim Khalili, een etnische Hazara, was toen de kandidaat vicepresident van Karzai. Het werd als strategisch belangrijk aanzien om de regio stabiel te houden, zodat er een hoog aantal stemmen naar Khalili zouden gaan. De Kuchi's werden afgekocht met een grote som geld zodat ze niet naar de Kajabvallei zouden migreren dat jaar.

Wanneer verzoeker wordt gevraagd of er specifieke jaren waren waarin de gevechten minder waren, stelt hij dat het in 1390 (2011) minder was en dat er gevechten waren maar niet zoveel (AD CGVS, gehoorverslag, p. 21). Verzoeker geeft als verklaring hiervoor dat de mensen in het jaar 1388 (2009) niet voorbereid waren, dat er veel schade en doden waren en dat vicepresident Khalili daarop heeft

ingegrepen in het jaar 1389 (AD CGVS, gehoorverslag, p. 14). Zijn verklaringen stroken echter niet met de beschikbare landeninformatie waaruit blijkt dat het jaar 1388 (2009) een veel rustiger jaar was dan 1389 (2010).

Hoewel de herkomst van verzoeker niet in twijfel wordt getrokken, dienen voormelde vaststellingen wel te worden meegenomen in de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn relaas dat hij verplicht werd om te vechten in de verdediging van het dorp tegen de taliban/Kuchi.

2.4.2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker over deze verplichting om te strijden voor zijn dorp, onaannemelijke verklaringen heeft afgelegd.

Volgens verzoeker werd hij door de dorpsouderen gevraagd om te vechten omdat hij oud genoeg was om zijn vader als strijder te vervangen en zijn vader hiermee akkoord was (AD CGVS, gehoorverslag, p. 16). Deze vraag kaderde in de afspraak die in het dorp werd gemaakt nadat in 1387 een groot gevecht in de regio plaatsvond. Sindsdien moet een mannelijk familielid achterblijven in het dorp en strijden tijdens de jaarlijkse gevechten terwijl de rest van de familie naar elders vertrekt. Als iemand in het kader van deze afspraak weigert mee te vechten of zelfs de taliban helpt, wordt hij als verrader gezien en wordt hij gestraft met de dood (AD CGVS, gehoorverslag, p. 8, 13 en 16). Volgens verzoeker moeten alle jonge mannen meedoen (AD CGVS, gehoorverslag, p. 17).

Verzoeker werd gevraagd waarom hij in het dorp bleef wonen als hij wist dat ze naar hem zouden vragen. Verzoeker antwoordde dat voordien zijn vader er was en dat werd gehoopt dat de gevechten zouden aflopen. Deze gevechten bleven echter duren, hij wist niet dat zijn vader verlamd zou raken en dat ze hem daardoor zouden zoeken (AD CGVS, gehoorverslag, p. 17).

Deze verklaring kan echter niet overtuigen. Op het moment dat de dorpsouderen naar verzoeker kwamen vragen, was zijn vader volgens verzoekers verklaringen al drie jaar verlamd (AD CGVS, gehoorverslag, p. 16).

Er werd verzoeker ook gevraagd waarom hij in het dorp bleef wonen als zijn vader reeds drie jaar verlamd was. Verzoeker antwoordde daarop dat hij niet dacht dat de dorpsouderen het zouden vragen. Gevraagd waarom hij dacht dat ze het niet zouden vragen, stelde verzoeker dat hij het niet wist en dat hij er niet aan dacht (AD CGVS, gehoorverslag, p. 17 en p. 19).

Samen met de verwerende partij acht de Raad de verklaring dat hij er niet aan zou hebben gedacht weinig overtuigend in het licht van verzoekers verklaringen over de situatie in zijn dorp en de jaarlijks terugkerende gevechten.

Het louter herhalen en parafraseren van zijn eerdere afgelegde verklaringen, zoals blijkt uit het verzoekschrift, doet aan deze vaststellingen geen afbreuk. Ook het formuleren van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, met name dat hij verlamd was door angst en alleen de hoop kon koesteren dat de gevechten niet gingen aanhouden, kan deze vaststellingen niet weerleggen.

Verzoeker stelt verder in zijn verzoekschrift dat hij wist dat er verschillende bezoeken door de dorpsouderen gingen plaatsvinden voordat er effectief iets ging worden uitgevoerd waardoor hij geen maatregelen nam. Volgens verzoeker was het dorp verlaten geen optie aangezien dit een drastische maatregel is die voorbereiding vraagt. Dit betreft echter een post-factum betoog dat bovendien niet strookt met wat hij verklaarde tijdens zijn gehoor bij het CGVS, met name dat hij direct nog diezelfde nacht, nadat de dorpsouderen naar zijn huis waren gekomen om hem te vragen om te vechten, is vertrokken (AD CGVS, gehoorverslag, p. 8). Zijn vader zou verzoekers tante en oom hebben gebeld en gesteld dat hij niet wilde dat verzoeker zou meevechten, waarop verzoeker diezelfde dag nog vertrok (AD CGVS, gehoorverslag, p. 18).

Er werd verzoeker gevraagd wat hij nog besprak met zijn familie en of zijn familie niet bang was om hem te laten vertrekken. Verzoeker verklaarde dat er niets anders werd besproken en dat hij heel triest was (AD CGVS, gehoorverslag, p. 19). Verder repliceerde hij dat het een beslissing was die toen genomen is en dat hij niet weet of zijn familie over de gevolgen heeft nagedacht of niet (AD CGVS, gehoorverslag, p. 19). De Raad oordeelt, samen met de verwerende partij, dat het weinig aannemelijk is dat verzoekers familie hem zou laten vertrekken zonder enige bespreking over de gevolgen van zijn vlucht voor de familie en zichzelf en zonder enige afspraken te maken, des te meer daar volgens verzoeker op deserte de doodstraf stond.

Het betoog van verzoeker dat de beslissing door zijn ouders werd genomen, dat hij geen inspraak had en dat zijn mening niet werd gevraagd en dat in de Afghaanse cultuur geen vragen aan de ouders

worden gesteld, kan dan ook niet overtuigen. Mocht op desertie inderdaad de doodstraf staan, dan kan worden verwacht dat verzoekers familie, zelfs indien zijn mening niet werd gevraagd, de gevolgen van zijn vlucht voor de familie zou hebben beoordeeld en besproken.

Volgens verzoeker zouden de dorpsouderen de volgende dag naar zijn huis zijn gekomen om te vragen waar hij was omdat hen beloofd was dat hij er zou zijn. Zijn vader zou hebben geantwoord dat hij vermist was en nadien zouden de dorpsouderen niet meer naar hem hebben gevraagd (AD CGVS, gehoorverslag, p. 8 en p. 18). Gevraagd waarom ze niet meer naar hem gevraagd hebben, zegt verzoeker dat ze misschien dachten dat er iets met hem gebeurd was (AD CGVS, gehoorverslag, p. 18). Gevraagd of zijn familie nog problemen heeft gehad met de dorpsouderen na zijn vertrek, verklaart verzoeker dat er niets meer is gebeurd en dat ze het zouden gezegd hebben als er iets gebeurd zou zijn (CGVS, p. 21).

Gelet op verzoekers verklaringen over het verplicht karakter om te vechten tegen de taliban/Kuchi en over de consequenties van een weigering, meent de Raad dat dergelijke verklaringen dermate vaag en beperkt zijn dat er geen geloof aan kan worden gehecht. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat de dorpsouderen dachten dat verzoeker al naar het gevecht was vertrokken waardoor geen vragen meer werden gesteld, dat hij er niet meer over kan vertellen omdat hij geen contact met zijn familie en dus geen nieuws heeft over wat na zijn vertrek gebeurde.

Dit is echter wederom een post-factum verklaring die geheel niet strookt met verzoekers eerdere verklaring tijdens het gehoor op 26 juli 2017, met name dat hij nog in contact staat met zijn vader en hem ongeveer een maand geleden heeft gehoord. Mochten de dorpsouderen hebben gedacht dat verzoeker naar het gevecht was vertrokken in 2015 dan kan worden aangenomen dat zij inmiddels zouden weten dat verzoeker nooit aan de gevechten heeft deelgenomen, hetgeen verzoeker dan van zijn vader zou hebben vernomen, quod non.

2.4.2.5. De vaststelling dat verzoeker vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen aflegt met betrekking tot de verplichting om te strijden voor zijn dorp en de vaststelling dat verzoekers kennis over het landconflict tussen de Hazara en de Kuchi gebrekkig is, acht de Raad voldoende om, in navolging van de verwerende partij, te besluiten dat aan verzoekers vrees voor vervolging, met name dat hij door de bevolking van zijn dorp zal worden gedood omdat hij als verrader wordt beschouwd, geen geloof kan worden gehecht.

Verzoeker slaagt er middels zijn verzoekschrift niet in om deze pertinente vaststellingen, die determinerend zijn nu ze alle betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas, in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog ingaat op de vaststelling dat hij vage verklaringen aflegt over de verlamming van zijn vader, merkt de Raad op dat dit motief een overtollige motief betreft dat door de Raad niet wordt weerhouden als een pertinente vaststelling. Verzoekers kritiek hierop kan dan ook geen aanleiding kan geven tot de toekenning van de vluchtelingenstatus.

2.4.2.6. Volgens verzoeker zou hij tijdens zijn gehoor duidelijk hebben uitgelegd dat de taliban zijn vader contacteerden met als doel om verzoeker zelf te rekruteren en dat er in dit dossier sprake is van een "forced recruitment" door de taliban. Verzoeker verwijst naar zijn verklaringen bij het CGVS en stelt dat de geforceerde rekrutering door de taliban en het risico dat hij loopt niet werden onderzocht.

De Raad stelt vast dat verzoekers betoog feitelijke grondslag ontbeert.

Verzoeker heeft steeds verklaard dat hij door de dorpsouderen werd verplicht om te vechten tegen de taliban die "*komen met de naam van kuchi's of nomaden*" (AD CGVS, stuk 5, gehoorverslag CGVS en stuk 17, Vragenlijst CGVS, p. 2). Verzoekers relaas dat hij door de dorpsouderen werd verplicht om te vechten tegen de taliban/Kuchi werd door verwerende partij wel degelijk onderzocht en niet geloofwaardig bevonden.

Nooit heeft verzoeker vermeld dat hij gedwongen werd gerekruteerd door de taliban. Evenmin maakte verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken of het CGVS melding van enig risico op gedwongen rekrutering door de taliban.

Verzoeker citeert vervolgens landeninformatie met betrekking tot gedwongen rekrutering van minderjarigen door de taliban en stelt dat bij desertie de doodstraf dreigt.

Het louter citeren van algemene landeninformatie met betrekking tot gedwongen rekrutering van minderjarigen door de taliban, op niet nader genoemde plaatsen in Afghanistan, dan wel in welbepaalde

provincies, doch niet deze waarvan verzoeker afkomstig is, volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd.

Uit de richtlijnen van UNHCR inzake Afghanistan van 30 augustus 2018 (p. 55) waarnaar verwerende partij verwijst in haar aanvullende nota, volgt dat dergelijke vrees voor gedwongen rekrutering door de taliban in concreto aannemelijk dient te worden gemaakt ("Depending on the specific circumstances of the case"). Verzoeker dient de door hem aangevoerde vrees voor vervolging concreet aan te tonen, wat in casu niet het geval is nu hij zich beperkt tot het citeren van louter algemene informatie zonder deze concreet te verbinden aan zijn persoon. Dit gebrek klemt des te meer daar verzoeker steeds heeft verklaard dat hij door de dorpsouderen werd verplicht om te vechten tegen de taliban. Bovendien blijkt uit de EASO Country of Origin Information Report van mei 2018 (p. 148), waarnaar verwerende partij verwijst in haar aanvullende nota, dat de taliban niet aanwezig of actief zijn in het district Markaz-e-Behsud.

2.4.2.7. Het gegeven dat verzoeker deel uitmaakt van de Afghaanse Hazara-gemeenschap en dat deze gemeenschap in Afghanistan wordt gevisieerd en gediscrimineerd door de taliban omwille van hun geloof en etnische achtergrond staat in casu niet ter discussie.

Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan echter niet worden afgeleid dat de situatie voor de Hazara-gemeenschap in Afghanistan dermate ernstig is dat verzoeker louter door zijn etnische afkomst als Hazara of zijn sjiitische geloofsovertuiging dreigt te worden vervolgd. Groepsvervolging van sjiieten of Hazara blijkt niet. Het loutere gegeven een sjiitische Hazara te zijn, volstaat aldus op zich niet om het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen.

De Raad benadrukt verder dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhouden. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Dit blijkt evenwel niet uit de landeninformatie die wordt aangereikt door beide partijen.

In de richtlijnen van UNHCR inzake Afghanistan van 30 augustus 2018 (p. 96), waarnaar wordt verwezen in de aanvullende nota van de verwerende partij, kan worden gelezen dat personen die behoren tot een etnische minderheidsgroep in Afghanistan, zoals Hazara, een gegronde vrees voor vervolging kunnen hebben doch dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak ("*depending on the individual circumstances of the case*").

Verzoeker dient aldus concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan te reiken waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn etnische afkomst als Hazara of zijn sjiitische geloofsovertuiging dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker blijft hiertoe echter in gebreke daar hij enkel verwijst naar louter algemene informatie, in het bijzonder persartikelen, die geen betrekking heeft op zijn persoon, wat geenszins volstaat om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Verzoekers administratief dossier bevat verder geen concrete elementen op basis waarvan kan worden aangenomen dat hij omwille van zijn etnische of religieuze identiteit een gegronde vrees heeft om vervolgd te worden in zijn land van herkomst.

Waar verzoeker stelt dat "*de discriminatie van Hazara's in de provincie Wardak een hoger niveau bereikt door de aanwezigheid van de Kuchi's*", stelt de Raad vast dat deze bewering geen steun vindt in de landeninformatie die hij aanreikt. Verder heeft verzoeker nooit melding gemaakt van enige vorm van discriminatie als Hazara in de context van het Kuchi-conflict of van concrete problemen van discriminatie op zich. Een loutere verwijzing naar de situatie voor Hazara's in Afghanistan zoals opgenomen in een beslissing van een Australische rechtbank toont niet aan dat verzoeker in Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging zou hebben.

In zoverre verzoeker stelt dat het conflict tussen Hazara's en Kuchi's nog steeds voor hevig geweld zorgt, merkt de Raad op dat uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet blijkt dat het jaarlijks weerkerend conflict tussen de Hazara en de Kuchi's in de provincie Wardak de laatste jaren nog heeft geleid tot excessief geweld. Er wordt in het geactualiseerde EASO Country of Origin Information Report van mei 2018, waarnaar verwerende partij verwijst in haar aanvullende nota, zelfs geen gewag meer gemaakt van enig gewelddadig incident tussen de Hazara en de Kuchi in de jaren 2017 en 2018.

Verzoeker brengt zelf verder geen recente informatie bij waaruit blijkt dat in deze jaren of recent het landconflict tussen deze twee bevolkingsgroepen nog tot een gewelddadige uitbarsting kwam.

2.4.2.7. Gelet op wat voorafgaat kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”.

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” dient te lopen. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2. Beoordeling

2.5.2.1. Artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet beoogt vooreerst bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De Raad herinnert eraan dat deze wetsbepaling de omzetting vormt van artikel 15, sub c, van richtlijn 2011/95/EU en een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

De Raad benadrukt dat hij in casu met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en ex nunc onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Met betrekking tot het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, kon de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht het volgende stellen, gelet op verzoekers verklaarde herkomst uit het district Markaz-e-Behsud in de provincie Maidan Wardak:

“[...] Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de Behsud-districten in de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Wardak province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie Wardak regionaal erg verschillend zijn. Niettegenstaande de provincie Wardak in haar geheel een hoog niveau aan veiligheidsincidenten kent, blijkt tegelijkertijd dat er tijdens de verslagperiode in de districten Hisa-i Awali Behsud en Markazi Behsud, die weliswaar in een regio liggen die gevoelig is aan de jaarlijks terugkerende problemen over landgebruik tussen Kuchi (nomaden) en sedentaire Hazara, geen veiligheidsincidenten voorkwamen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de Behsuddistricten van de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

Uit de meer recente landeninformatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels de aanvullende nota van 30 november 2018 (UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018; EASO COI Information Report: Afghanistan – Security Situation, december 2017; EASO COI Information Report: Afghanistan – Security Situation, mei 2018; EASO Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis, juni 2018) kan niet blijken dat de veiligheidssituatie in het district Markaz-e-Behsud inmiddels in die zin is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in dit district geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

In de aanvullende nota actualiseert en bevestigt de verwerende partij genoegzaam haar eerdere beoordeling in de bestreden beslissing. Er wordt terecht gesteld:

“Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een

situatie van "open combat" of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tôt slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst van verzoekende partij, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar verzoekende partij afkomstig is. Gezien haar verklaringen met betrekking tot haar herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tôt de centrale regio van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waarvan niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld er dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Wardak ruw geschat 610.000 inwoners heeft en dat er in 2017 in de gehele provincie 83 burgerslachtoffers vielen.

Aldus dient besloten te worden dat de provincie Wardak in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict."

Uit de EASO Guidance nota blijkt inderdaad dat de provincie Wardak niet wordt aangemerkt als een provincie waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Daarenboven blijkt uit deze Guidance nota dat het

geweldsniveau en de impact van het conflict binnen de provincie Wardak varieert en dat het district Markaz-e-Bihsud, waarvan verzoeker afkomstig is, als laagste gerangschikt staat qua de ernst van het geweld in vergelijking met de andere districten van de provincie Wardak. Uit de EASO Country of Origin Information Report van mei 2018 blijkt verder dat de Taliban niet aanwezig of actief zijn in het district Markaz-e-Behsud, noch hadden er ISKP (Islamic State Khorasan Province) gerelateerde incidenten plaats. Tenslotte blijkt dat voor 2017 er 83 burgerslachtoffers vielen, hetgeen een 35% afname is in vergelijking met 2016.

Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt niet dat het jaarlijks weerkerend conflict met de Kuchi's in de provincie Wardak een situatie van "open combat" of van voortdurende en ononderbroken gevechten met zich brengt. Er wordt in het geactualiseerde rapport EASO Country of Origin Information Report van mei 2018 zelfs geen gewag meer gemaakt van gewelddadige incidenten tussen de Hazara en de Kuchi in de jaren 2017 en 2018.

Evenmin blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de Hazara-bevolking in de Behsud-districten van de provincie Wardak het slachtoffer zou zijn van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het betoog van verzoeker in het verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De door verzoeker aangehaalde informatie heeft niet steeds betrekking op de concrete veiligheidssituatie in het district Markaz-e-Behsud in de provincie Wardak waarvan verzoeker afkomstig is. Verder is de door verzoeker aangehaalde informatie grotendeels dezelfde en ligt deze voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Markaz-e-Behsud, Wardak is gesteund. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift bovendien naar informatie die ouder is dan de recente informatie waarnaar verwerende partij verwijst in haar aanvullende nota van 30 november 2018. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift dan ook geen concrete en objectieve informatie aan met betrekking tot de veiligheidssituatie in het district Markaz-e-Behsud in de provincie Wardak die de voorgaande appreciatie kan ombuigen.

De Raad besluit dat uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier afdoende blijkt dat de situatie in Markaz-e-Behsud, Wardak, op dit moment niet van die aard is dat verzoeker, bij terugkeer naar dit district, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

2.5.2.2. Vervolgens moet worden onderzocht of verzoeker omwille van zijn individuele situatie, met name omwille van concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden, een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet omdat hij specifiek wordt geïdентificeerd dan wel omdat in zijn hoofd een verhoogd risico bestaat op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Van een verhoogd risico kan, bijvoorbeeld, sprake zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precare socio-economische situatie tot gevolg hebben dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij wordt geconcludeerd dat hij deze motieven niet aannemelijk maakt. Mede gelet op de hoger gedane vaststellingen, zijn er in hoofdzaak van verzoeker geen concrete aanwijzingen dat hij louter omwille van het feit dat hij Hazara is, zou dreigen te worden geïdентificeerd in Afghanistan. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat hij zelf concrete problemen heeft.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geïdентificeerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Verzoeker brengt verder geen persoonlijke omstandigheden aan die wijzen op een verhoogd risico op een ernstig bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. De Raad herinnert eraan dat de persoonlijke omstandigheden die in acht worden genomen in het kader van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet niet van dezelfde aard kunnen zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat verzoeker een Hazara is, wijst op zich niet op een verhoogde kwetsbaarheid in Markaz-e-Behsud, Wardak.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Markaz-e-Behsud, Wardak, een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.7. Artikel 26 van het KB tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, heeft betrekking op de telefonisch of via e-mail verkregen informatie waarop de commissaris-generaal zich kan baseren. Verzoeker preciseert geheel niet hoe deze bepaling in casu zou zijn geschonden. Bijgevolg wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.8. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.9. Verzoeker vraagt in fine van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

2.10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend negentien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES